

En Espanya, a finals del segle XIX, quan la policia era més brutal i els governs més tirànics i ineficaços, les bombes, més que un negoci o una forma de subversió, tenien l'objectiu d'acomplir estrictes actes de venjança per tortures en presons i sentències injustes. És el cas de l'anarquisme, que va fer esclatar un dels seus primers artefactes l'any 1891 contra l'associació de patrons catalans. Barcelona va patir durant aquells anys una autèntica epidèmia d'explosions. La col·laboració aleshores entre l'anarquisme espanyol i l'italià era continuat; prova de les relacions era el propi activisme d'anarquistes italians en Catalunya.

Dijous passat es van desactivar tres cartes bomba dirigides al president de La Razón, Luis María Ansón, al periodista de La Cope, Federico Jiménez Losantos y al director d'informatius d'Antena 3. Encara no ha estat provat, però el Ministeri de l'Interior va dir que els explosius enviats eren semblants als usats en unes altres ocasions per grups anarquistes. A això s'ha d'afegir el comunicat d'un atemptat comès també contra una comissaria de Policia en Gènova (Itàlia) per un grup anarquista (FAI), que incloïa també amenaces contra el borbó, Juan Carlos I, prohibint-li al monarca viatjar a l'esmentada ciutat per a veure partit de futbol entre Itàlia i Espanya el pròxim 28 d'abril. Fa nomès un parell d'anys no podíem ni tan sols imaginar que l'Estat espanyol arribaria al grau de violència que ara pateix. Patíem ja el terrorisme d'ETA, que no és poc, però és que ara són tres els terrorismes que hem de fer front: el d'ETA, l'islamista i l'anarquista, fenòmens impossibles d'entendre sense els seus adversaris més directes: l'espanyolisme, el neocolonialisme occidental cristià i l'autoritarisme d'arrel falangista. Fa por i ràbia pensar que les conseqüències de l'aznarisme (que ha demostrat ser una altra forma de terror), no s'han completat amb la seua pròpia caiguda.